

[Ninn-Hansen]

bl.a. om den centrale fond. Derfor bliver overskudsdelingstanken til nul under denne regering.

Hvis man ønsker her i landet at få en overskudsdeling, kan det åbenbart først ske, når vi får en borgerlig regering.

Lawaetz (FP):

Da jeg ikke føler mig overbevist om, at arbejdsministeren vil takke hr. Ninn-Hansen, vil jeg udtrykke min taknemlighed over den dækkende og korte omtale af det nyeste forlig. Den synes jeg var helt fremragende.

Jeg kunne måske tilføje, at for mig at se kan det højst lægge en bremse på ideerne om OD indtil 1983. Det vil sige, man kan ikke få det fort ud i livet, men det er ikke forbudt at tale om det.

Jeg kunne måske nok have ønsket mig et andet tidspunkt. Jeg finder ikke, at tidspunktet er erhvervsfremmende og klogt netop nu, og der er også mange andre ting her indtil ferien, som jeg finder vigtigere.

Jeg ved, at arbejdsministeren er meget bedrovet over den – som hr. Ninn-Hansen sagde godt nok kun lille – bremse. Arbejdsministeren havde gerne set det fort ud i livet hurtigst muligt.

Vi skal altså med vold og magt diskutere det netop nu. Det er jo en stor ting, der diskuteres. Det er i virkeligheden en ideologisk diskussion. Man kunne jo blive ganske rørt, som hr. Hans Jørgen Jensen lægger det op. Det bliver jeg nu rørt over hver eneste gang. Det er vel en taktik, som socialdemokratiet altid har fulgt. Nu talte hr. Hans Jørgen Jensen om 25–31 år, om gode og dårlige ideer. En taktik, man har fulgt, er at blive ved og blive ved og blive ved at tale så længe om det, at der er nogle, der tror på det.

Når arbejdsministeren så gerne vil have det frem, tror jeg, det er af hensyn til hans venner i LO, for der sidder jo nok en mand i spidsen dér, som er endnu mere skuffet end arbejdsministeren, for tidsplanen kunne se ud til, at han ikke får det gennemført i sin regeringstid. Arbejdsministeren og det store arbejderparti – dersom de ellers er enige, hvilket jeg tvivler på – må fortælle menneskene og LO's top, at det sandelig ikke er deres skyld, men forligspartiernes. Man har igen måttet købe sig fred for ikke at få valg i

en situation, hvor man tilsyneladende står til en tilbagegang på 10 mandater.

Jeg vil godt lige tilføje, at betegnelsen tilbageskridtspartiet, som statsministeren var så venlig at klistre på fremskridtspartiet i en 1. maj-tale, måske passer bedre på statsministerens eget parti. For hvad er gået frem i socialdemokratiets regeringstid? Skatte- og afgiftstrykket er gået frem, arbejdsløsheden, gælden til udlandet, underskuddet på statsbudgettet osv., medens reallønnen er faldet.

Af det, arbejdsministeren siger, kan vi kun være enige om, at den eneste måde, vi kan redde det på, er ved en produktivitetssøgning. Om slutbemærkningen: »Regeringen indbyder derfor alle til et åbent og fordomsfrit samarbejde om en snarlig løsning på denne vigtige opgave« – nemlig indførelse af ØD – kan man sige: er det så vigtig en opgave? Jo, den er vigtig. Det er vigtigt at prøve på – set fra den side i samfundet, der stadig tror på det private initiativ, lov til at tjene penge og lov til at udfolde sig frit – at vi får ordet centralfond eller det nye navn, der skal glide nemmere ned, fællesfond, væk, og at vi graver det så langt ned, at vi ikke skal have det op til drøftelse hvert halve år. Det var måske også vigtigt, som hr. Ninn-Hansen var inde på, at fornuftige mennesker spekulerede på en eller anden frivillig ordning, som kunne medvirke til, at medarbejdere og andre befolkningsgrupper fik lyst til at investere i erhvervslivet.

Tre gange i træk har folketinget måttet gribe ind i overenskomstforhandlinger på det private arbejdsmarked. Denne gang klarede organisationerne det selv. Man fik klap på skulderen af statsministeren, der sagde: I har været artige, I har klaret det selv. Man pralede nærmest af tilbageholdenhed i lønkrav. Det har vi også hørt nævnt i dag. Tilbageholdenhed i forhold til hvad? Ja, i forhold til for 3 år siden måske. Men så holder rosen også op, for sammenlignet med vores 14 nærmeste konkurrentlande var det en økonomisk elendig løsning; der var nemlig ikke råd til én kroners forhøjelse. Det må man bare ikke sige, og de eneste, der måske tør sige det, er fremskridtspartiet. Sandheden er enkel, men ilde hørt: kun en forbedret konkurrenceevne kan løse krisen.

Den næste sandhed er, og den bekræftes hver dag: det nytter ikke fortsat at bevilge hinanden lønforhøjelser. Man vil også kom-